

[Lorentzen.]

vidt de bliver anvendt. I 1960-61 forudsættes det, at boligministeren benytter sig af § 19, og skønnes det, at betingelsen er til stede, vil staten til lån komme af med ca. 145 mill. kr. + 12 mill. kr. efter det andet kapitel og i 1961-62 ca. 125 mill. kr. + 12 mill. kr. Disse tal kan naturligvis ikke være nøjagtige, men vi har med den højtærede boligministers samtykke søgt oplysninger hos en kontaktmand fra boligministeriet. I 1962-63 og de følgende år anslås beløbet til ca. 100 mill. kr. + 12 mill. kr.

Jeg har brugt ordet „eventuelt“ for ikke at gøre nogen uret, idet man naturligvis må erkende, at det ikke med sikkerhed kan fastslås, om situationen bliver sådan, at boligministeren mener at have brug for at anvende § 19. Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt udtale nogen formodning, det vil jeg måske gøre ved en senere lejlighed, om den højtærede boligministers syn på dette spørgsmål, men i hvert fald er det givet, at det er en farlig regel at have stående, også for den højtærede boligminister, for han vil komme ud for et pres både fra den ene og den anden side. Selv om man har aldrig så god vilje til at efterleve bestemmelserne i § 19, må det dog erkendes, at den er så usikkert formuleret, at man næsten kan nå til hvilket resultat man vil. I hvert fald, om resultatet er rigtigt, ved man som regel først længe bagefter, når man rigtig har set, hvordan byggeriet kommer i gang.

Man har ført diskussioner og herunder sagt, at det beløb, der indvindes på denne konto, ikke kan kaldes en besparelse. Ja, det har jeg lidt svært ved at forstå, men jeg vil gerne fremhæve, at statens udlån normalt afholdes over kapitalkontoen, således at man ikke ser det udtrykt på et driftsregnskab. Hvorvidt udlånene kan afholdes af kapitalkontoen afhænger af mange ting. Hvis der ikke er penge på kapitalkontoen, hvad der vistnok meget sjældent er, kan man søge kapitalen tilvejebragt på 3 måder: enten gennem salg af statsobligationer — det har man gjort i meget stort omfang efter 1946 — eller ved træk på nationalbanken, hvad man også har gjort i stort omfang efter 1946. Man kan også

gå den vej, at man skønner, at beløbene ikke er større, end at man vil kunne afholde dem af driftskontoen; i så fald må man kalkulere med driftsoverskud, der i hvert fald har en sådan størrelse, at det kan dække det pågældende udgiftsbeløb.

Det fremgår af den højtærede finansministers tale ved fremsættelsen af finanslovsforslaget, at det er gennem driftsoverskud, staten ønsker at dække sit kapitalbehov i tiden. I så fald er sagen oplagt, for så er det en direkte besparelse, der kan motivere, at staten nedsætter sit driftsoverskud med det beløb, som man skønner vil komme til udbetaling som statslån i henhold til byggestøttelovens § 19. Ingen vil formentlig benægte, og jeg er helt sikker på, at den højtærede boligminister heller ikke vil benægte, at i dag flourer byggeriet som aldrig før, og man kan vel heller ikke være i tvivl om, at kapital til byggeriet havde været til stede, uden at man havde behøvet at låne af statskassen. Det kan uden tvivl også med rette hævdes, at byggeaktiviteten i dag er så stor, at den gennem presset på arbejdsmarkedet er direkte inflationsskabende, og at inflationen skaber øget forbrug; det ved vi formentlig alle, så det behøver jeg ikke nærmere at motivere.

Jeg synes således, at vort forslag til folketingsbeslutning er meget velbegrundet, og jeg håber på velvillig behandling i det høje ting og også på, at regeringen vil give tilslutning til forslaget.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte forslag til folketingsbeslutning vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om krigsulysesforsikringsrente til enker efter visse fiskere.

Valgt blev: *Poul Hansen (Svendborg), Kaj Andresen, Chr. Christiansen, Hjortnæs, Johs. E. Larsen, Mørk, Axel Ivan Pedersen, A. C. Normann, Ayoë Herbøl, N. Chr. Christensen, Jens Chr. Christensen, Per Federspiel, Gideon, Ladefoged, Adolph Sørensen, Egon Lauritzen og Ellen Strange Petersen.*